

Паралелна упозорења – број пет

Откривање Лава из Јудиног племена: разумевање завршних призора велике борбе

Jeff Pippenger
2023-08-08

У одломку којим се још увек бавимо, а који говори о Христу као анђелу из десете главе Откривења који силази, Христос као моћни анђео приказује „улогу коју Он врши у завршним призорима велике борбе са Сатаном“. „Положај“ који је Христос заузео када је ставио своју десну ногу на море, а леву на копно, „означава Његову врховну силу и власт над целом земљом“. Када је Христос повикао „силним гласом“, Он је „повикао“ „као када лав риче“.

Христос ће пројавити Своју свемоћ у „завршним призорима велике борбе“, а када Христос пројављује Своју свемоћ, Он то чини као Лав из Јудиног племена.

„Spasitelj je predstavljen pred Jovanom pod simbolima ‘Lava iz Judinog plemena’ i ‘Jagnjeta kao zaklanoga’. Otkrivenje 5:5, 6. Ovi simboli predstavljaju sjedinjenje svemoćne sile i samopožrtvovne ljubavi. Lav iz Judinog plemena, tako strašan onima koji odbacuju Njegovu blagodat, biće Jagnje Božje poslušnima i vernima.“ Dela apostolska, 589.

Христово пројављивање као Лава из племена Јудиног наглашава Његово дело како у запечаћивању, тако и у отпечаћивању библијског пророштва, према Његовом божанском времену. Непосредно пре него што се људско време милости затвори, када је „време близу“, доћи ће до отпечаћивања једне посебне библијске истине која указује на „оно што ускоро треба да буде“.

Otkrivenje Isusa Hrista, koje daje njemu Bog, da pokaže slugama svojim šta će se uskoro zbiti; i posla ga i pokaza ga po anđelu svojemu sluzi svojem Jovanu: koji posvedoči reč Božju i svedočanstvo Isusa Hrista, i sve što vide. Blažen je onaj koji čita, i oni koji slušaju reči ovoga proroštva, i drže što je u njemu napisano: jer je vreme blizu. Otkrivenje 1:1–3.

Када „време“ које је „близу“ заиста ступи у историју, изговара се благослов над онима који читају, слушају „и држе што је у њој написано“. Та посебна порука јесте временски осетљива порука, која се може препознати једино када је „време близу“. Тада — у то време, а не раније — људи ће бити у стању да читају, слушају „и држе што је написано“ у књизи Откривења. Када је „време близу“, благослов изречен над онима који „чита“, „слушају“ „и држе што је у њој написано“ одговара отварању књиге Данилове у „време свршетка“.

А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка; многи ће тамо-амо ходити, и знаће ће се умножити. Данило 12:4.

„Многи“ који „амо-тамо хрле“ (што представља проучавање Божје Речи) чине то у „време свршетка“, када су „речи“ које су биле „затворене“ у „књизи“ Даниловој отпечаћене. Али

постоји и друга класа девица која амо-тамо хрли непосредно после недељног закона у Сједињеним Државама.

Ево, долазе дани, говори Господ Бог, када ћу послати глад на земљу, не глад за хлебом нити жеђ за водом, него за слушањем речи Господњих. И лутаће од мора до мора, и од севера па до истока, трчаће тамо-амо тражећи реч Господњу, и неће је наћи. У тај дан лепе девојке и младићи клонуће од жеђи. Они који се куну грехом Самаријиним и говоре: Жив је бог твој, Дане; и: Жив је пут Вирсавејски; и они ће пасти и више неће устати. Амос 8:11–14.

Грех Самарије био је грех представљен Ахавом и Језавељом, при чему Ахав представља Сједињене Америчке Државе, а Језавеља Католичку цркву. Језавеља, Ахав и лажни пророци у сукобу с Илијом на гори Кармил представљају недељни закон. У том сукобу постојале су две групе несветих пророка: Ваалови пророци и свештеници гаја. Ваал је био један од богова којима се клањало; други коме се клањало у гајевима био је Астарот. Ваал је био мушко божанство, а Астарот женско божанство. Заједно, мушко божанство представља државу, а женско цркву.

Бог који је био постављен у Дану поставио је Јероваам, први цар Самарије, који је подигао златно теле и у Ветиљу и у Дану. Ветилъ значи дом Божји, а Дан значи суд, и заједно представљају спој цркве и државе, који се збива у Сједињеним Државама пре спровођења светковања недеље. Та два златна телета била су представљена Ароновим златним телетом.

Теле је звер, а златни кип је лик; стога Ароново златно теле, као и два Јероваамова златна телета, представљају спој цркве и државе који настаје непосредно пре наметања недељног закона у Сједињеним Америчким Државама. Код Јероваама, та два града пружају друго сведочанство о симболици споја цркве и државе, који је у књизи Откривења одређен као лик звери.

Начин Вирсавеје представља Авраамов завет. Прво помињање имена „Вирсавеја“ налази се у Постању двадесет првој глави, одломку којим се апостол Павле служи да се супротстави онима који су у његово време тврдили да је, ради спасења, неопходно задржати обредне законе и обрезане. Павле користи одломак у коме се налази прво помињање Вирсавеје. Он ту историју употребљава да у истој причи прикаже два различита и супротна завета. Павле користи сина робиње (Исмаила) да представи завет који се заснива на људској сили, и супротставља Исмаила Исаку, којега употребљава да представи завет који се заснива на Божјој сили. Овај библијски одломак је први пут када се Вирсавеја помиње, а касније у историји Павле користи ту историју да опише једну ситуацију у својој личној историји, која је била осликана у библијској историји. Павле је веровао и учио да се библијска историја понавља.

Иако Павле користи овај одломак из Постања двадесет прве главе да би илустровао два супротна савеза, у том одломку постоје два савеза која Бог склапа с Авраамом, али то нису она два савеза које Павле изводи из те повести. У том одломку Бог је поново обећао да ће испунити Своје обећање да учини Авраама оцем многих народа кроз Исака, а такође је

обећао и да ће учинити Исмаила оцем великог народа. Један одломак Светога писма, четири савеза на која се упућује, и то је први пут да се Вирсавеја помиње у Писмима.

Зато она рече Аврааму: Отерај ову робињу и њенога сина; јер син ове робиње неће наследити с мојим сином, са Исаком. И то би веома тешко Аврааму због његовог сина. А Бог рече Аврааму: Нека ти не буде тешко због детета и због твоје робиње; у свему што ти је Сара казала, послушај глас њезин, јер ће се у Исаку назвати семе твоје. А и од сина робиње начинићу народ, јер је и он твоје семе. И Авраам уста рано ујутру, узео хлеб и мјех воде, и даде Хагари, метнувши јој на раме, и дете, па је отпусти; и она отиде и луташе по пустињи Вирсавејској. Постање 21:10–14.

Вир-Савеја представља Авраамов савез. У истом том поглављу Авраам је такође склопио савез с Авимелехом.

И догоди се у то време да Авимелех и Фихол, заповедник војске његове, рекоше Аврааму говорећи: Бог је с тобом у свему што чиниш. Зато ми се сада овде закуни Богом да нећеш поступати лажно према мени, ни према сину мојему, ни према унуку мојему; него, према добротинству које сам ја учинио теби, тако ћеш и ти чинити мени и земљи у којој си боравио као дошљак. А Авраам рече: Заклећу се.

И Авраам укори Авимелеха због бунара с водом, који слуге Авимелехове беху силом отеле. А Авимелех рече: Не знам ко је то учинио; нити си ми ти јавио, нити сам ја чуо за то до данас.

И Авраам узео овце и говеда, и даде их Авимелеху; и њих двојица склопише савез. А Авраам издвоји седам јагањца из стада. И Авимелех рече Аврааму: Шта значи ових седам јагањца које си издвојио?

И рече: „Ових седам јагањца узеоћеш из моје руке, да ми буду за сведочанство да сам ја ископао овај студенац.“ Зато се оно место прозва Вирсавеја, јер се онде заклеше обојица. Тако склопише завет у Вирсавеји; потом устаде Авимелех и Фихол, заповедник његове војске, и вратише се у земљу филистејску. А Авраам посади гај у Вирсавеји, и призва онде име Господа, Бога вечнога.

И Авраам се задржа у земљи Филистејаца много дана. Постање 21:22–34.

Вирсавеја је симбол Божјег завета с Авраамом. У Библији постоји неколико заветних историја које повезују Вирсавеју с Авраамовим заветом. „Beer“ значи извор, а „sheba“ значи „седам“. Sheba је иста јеврејска реч која је преведена као „седам пута“, за коју је Вилијам Милер исправно разумео да представља пророчанство о две хиљаде пет стотина и двадесет година у Левитској двадесет шестој. То је било прво „временско пророчанство“ које је открио, и била је то прва темељна истина која је била одбачена 1863. године. У одломку у којем је реч „sheba“ преведена као „седам пута“ у четири различита стиха, Божја казна која је представљена са „седам пута“ назива се „свађа мога завета“.

Тада ћу и ја поступати вама насупрот, и казнићу вас још седам пута за ваше грехе. И навешћу на вас мач, који ће осветити повреду мога завета; и кад се саберете у својим

градовима, послаћу помор међу вас; и бићете предани у руку непријатељу. Левитска 26:24, 25.

Реч која се преводи као „седам пута“ и представља „парбу“ Божјег завета у Левитској двадесет шест, која је „sheba“ у речи Вирсавеја, такође је у књизи пророка Данила преведена двапут: једном као „заклетва“ која је записана у закону Мојсијевом, а једном као „проклетство“. И „заклетва“ и „проклетство“ преведени су од речи „sheba“, јер она не значи само „седам“, него у себи садржи и појам завета, односно „заклетве“, који, ако се прекрши, производи „проклетство“.

Да, сав Израилъ преступи твој закон, одступивши да не слуша гласа твојега; зато се изли на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјега, јер сагрешисмо против Њега. Данило 9:11.

Реч „шева“, односно седам, која је представљала седам јагањаца принетих код извора у Вирсавеји, представља завет. А Божји завет, односно Његова заклетва, гласи да послушни живе, а непослушни умиру.

Birsava simbolizuje savez koji je predstavljen Avraamovom verom. Dakle, kada se „lepe devojke“ iz Amosa osam, koje su takođe i „lude devojke“ iz Mateja dvadeset pet, koje su takođe i „bezbožnici“ iz Danila dvanaest, zaklinju „grehom Samarijinim“, one se zaklinju na odanost žigu Jezavelje (papstva), koja je učinila blud s Ahavom (Ujedinjenim nacijama) i koja vlada nad ikonom zveri (Sjedinjenim Američkim Državama).

Када те исте „лепе девојке“ кажу: „Жив је бог твој, о Дане“, оне се клањају златном лику телета, како су га поистоветили два сведока (Арон и Јервоам). Златно теле представља лик звери, који је сједињење цркве и државе.

Када те исте девојке тврде да „начин“ Вирсавеје „живи“, реч „начин“ значи „пут“. То је управо иста реч која се употребљава да означи „путеве“ „стarih стаза“ у Јеремији 6:16. Те девојке говоре да су, иако су се поклониле лику звери и прихватиле жиг њене власти, ипак Аврамова деца. Оне ужурбано трче тамо-амо по Божјој Речи, тражећи поруку представљену „истоком“ и „севером“ и „од мора до мора“, и још увек тврдећи да су адвентисти седмога дана, али је прекасно.

Али ће га узнемирити гласови с истока и са севера; зато ће изаћи с великом јарошћу да затре и сасвим истреби многе. И поставиће шаторе свога двора између мора на славној светој гори; ипак ће доћи своје крају, и нико му неће помоћи. Данило 11:44, 45.

Те девојке траже поруку ова претходна два стиха. Завршна порука упозорења, која је била отпечаћена у време свршетка 1989. године, када су, као што је описано у Данилу једанаест, стих четрдесети, „земље“ које представљају бивши Совјетски Савез биле однесене од стране папства и Сједињених Држава, указује на коначан успон и пад папства. У ова два стиха порука представљена истоком и севером разгнењује цара севера (папу) и почиње последњи прогон, а он се завршава у стиху четрдесет петом када папство поставља „шаторе“, што потиче од јеврејске речи која значи „шатор“ (шатор је симбол цркве), али то је „шатор“

његове „палате“, што представља државу. Место на које поставља шатор који представља сједињење цркве и државе, или, како га Јован назива у Откривењу, лик звери, јесте „између мора“, у множини. Лепе девојке траже завршну поруку упозорења представљену у стиховима четрдесет четвртом и четрдесет петом Данила једанаест, а већ у наредном стиху Михаило устаје и време милости се завршава. И у то време Амос 8:14 каже да ће лепе девојке „пасти, и неће више устати.“

Када лепе девојке тврде да су адвентисти седмога дана управо у време док се клањају икони звери, Јован их представља као Јевреје који говоре да су Јевреји, а нису. Оне тврде да су деца Аврамова, али лажу.

Ево, учинићу да они из синагоге Сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред ногама твојим, и да познају да сам те заволео. Откривење 3:9.

Прихватили су жиг папства и тиме су прихватили његов карактер. Тврде да су Јевреји, или тврде да су адвентисти који држе суботу, али тада имају карактер папе, који, између осталог, седи „у храму Божјем“. Тврде да су адвентисти, или тврде да су у адвентистичком храму, али нису ништа више адвентисти него што је папа хришћанин.

Они који „трче тамо-амо“ тражећи „реч Господњу“ нису „мудри“ који су означени у књизи Даниловој — него су означени као „девице“. Очигледно је да они који у овим стиховима лутају, гладују и умиру од жеђи не „разумеју“ „речи Господње“, јер управо то траже у овим стиховима. Реч Господња која се открива непосредно пре него што се време милости затвори јесте Откривење Исуса Христа, а луде, безбожне или „лепе девице“ јесу оне које нису разумеле умножење знања из књиге Данилове. Оне нису имале неопходно уље да би пошле даље ка свадби, као што учи Матеј.

Та „глад“ јесте завршетак времена милости. Амосове „девојке“ које у тим стиховима траже хлеб (Реч Божју) и воду (Светога Духа), јесу Данилови „безбожници“ који не „разумеју“. Оне су Матејеве луде девојке које траже Светога Духа, што заједно, на основу три сведока, означава оне који схватају да је њихова прилика да се припреме за брак прошла и да немају хаљину да оду на свадбу, јер су одбили да „чују“ посебну поруку која се сада распечаћује. Од времена када се посебна порука распечати, па до завршетка времена милости, траје време последњег позива на спасење. Доспети у то време неприпремљен значи припремити се да се чују речи: „Прекасно!“

„Постоји свет који лежи у злу, у обмани и заблуди, у самоме сену смрти,—уснуо, уснуо. Ко осећа душевни труд да их пробуди? Који их глас може досегнути? Мој ум беше пренет у будућност, када ће бити дат знак. ‘Ево, Женик иде; изиђите му у сусрет.’ Али неки ће одоцнити да прибаве уље за допуну својих светилки, и прекасно ће увидети да се карактер, који је представљен уљем, не може пренети.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Пророчка линија представљена причом о десет девојака користи уље да представи карактер, али „златно уље“ и „свето уље“ такође представљају поруке „Духа Божјег“.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклањачу. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог одржава светиљке верника снабдевеним, да не би затрепериле и угасиле се. Да се ово свето уље не излива с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да се пренесе онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево женика иде; изиђите му у сусрет,’ они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да сусретну свога Господа. Они у себи немају моћи да дођу до уља, и њихов је живот разорен. Али ако се тражи Свети Дух Божји, ако молимо, као што је Мојсије молио: ‘Покажи ми славу своју,’ љубав Божја ће се излити у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље ће нам се пренети. ‘Не силом ни снагом, него Духом мојим, говори Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца правде, Божја деца сијају као светлост свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

Они који „тамо и амо трче“ у Амосу додају сведочанству које поистовећује онај разред адвентиста седмога дана који одбацује своју одговорност да „разуме“ посебну поруку из књиге Откривења, која је отпечаћена када је „време близу“.

„Сада живимо у најпогибелнијем времену, и нико од нас не би требало да оклева у тражењу припреме за Христов долазак. Нека нико не следи пример лудих девојака и не мисли да ће бити сигурно чекати док не наступи криза пре него што стекне припрему карактера да би могао опстати у то време. Биће прекасно тражити Христову праведност када гости буду позвани унутра и испитивани. Сада је време да се обучете у Христову праведност,—свадбено рухо које ће вас оспособити да уђете на свадбену вечеру Јагњетову. У причи су луде девојке представљене како моле за уље, али га не добијају на своју молбу. То је симбол оних који се нису припремили развијањем карактера који ће опстати у време кризе. Као да би отишли својим ближњима и рекли: Дајте ми свој карактер, или ћу пропасти. Оне које су биле мудре нису могле предати своје уље треперавим светиљкама лудих девојака. Карактер није преносив. Он се не може ни купити ни продати; он се мора стећи. Господ је сваком појединцу дао прилику да током времена милости задобије праведан карактер; али Он није обезбедио начин по којем би један људски чинилац могао другоме предати карактер који је развио пролазећи кроз тешка искуства, учећи поуке од Великог Учитеља, тако да може показивати стрпљење у невољи и испољавати веру којом може премештати горе немогућности. Немогуће је пренети мирис љубави,—дати другоме благост, тактичност и истрајност. Немогуће је да једно људско срце улије у друго љубав према Богу и човечанству.“

„Али долази дан, и близу нам је, када ће свака црта карактера бити откривена посебним искушењем. Они који остану верни начелу, који до краја буду упражњавали веру, биће они који су се показали вернима под пробом и кушњом током претходних часова свога времена милости, и који су обликовали карактере по обличју Христовом. То ће бити они

који су неговали блиско познанство са Христом, који су, кроз Његову мудрост и благодат, заједничари у божанској природи. Али ниједно људско биће не може другом дати оданост срца и племените особине ума, нити надокнадити његове недостатке моралном снагом. Свако од нас може учинити много један за другога пружајући људима пример сличан Христовом, утичући тако на њих да пођу Христу ради праведности без које не могу опстати на суду. Људи треба молитвено да размотре важно питање изграђивања карактера и да своје карактере обликују према божанском узору.” The Youth’s Instructor, January 16, 1896.